Ч. 261 Середа 23 падолиста (5 грудня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Два напрями полїтичні.

IV.

В попередних статиях виказали ми дві головні точки, в котрих ріжнять ся оба наші напрями політичні, а іменно: відношенє тих напрямів до нашого духовеньства і становище їх супротив правительства. Третою і бодай чи не найважнійшою, а певно найдразливійшою точкою есть становище наше супротив Поляків. Хотячи сю точку добре зрозуміти, треба передовсім зважити добре фактичний стан річий, а відтак і пояснити собі як найдокладнійше, о що розходить ся.

Для сконстатованя фактичного стану річий треба звернути увагу насамперед на то, чим ріжнять ся оба народи, рускиӣ і польский, від себе, отже на природні ріжниці, як: мова, звичаї і обичаї народні і загальний темперамент народний та випливаючі з него добрі і злі сторони народного характеру, а відтак на історичний та культурний розвій обох народів, при чім знов треба звернути увагу не так на самі події історичні, як радше на вийшовші з них наслідки, значить ся, на довершені тими подіями факти.

З природних ріжниць обох народів виходить передовсім та важна характеристика, що підчас коли Русин своєю вдачею клонить ся більше до темпераменту флеґматичного і есть труднійше вражливий а в наслідок того й повільнійший та менше меткий і предприємчивий, то Поляк клонить ся більше до темпераменту санґвінічного, есть лекше вражливий а через то й рухливійший, меткійший і більше предприємчивий.

З довершених фактів історичного і культурного розвою показує ся, що нарід польский, розвиваючись під впливом західної культури і на её основах, сполучив ся завдяки більше сприяючим обставинам далеко скорше в одну цілість народну, значить ся, ідея национальна розвинула ся в нім і укріпила ся скорше, а внаслідок того прийшло в нім і до витвореня тревалійшого устрою суспільного та відділеня ся яко окремого орґанїзму народного, котрого, що так скажемо, душею есть ідея державна. Розділ народної роботи пішов в польскім народі скорше і нарід поділив ся на верховодячі кляси, як шляхта і інтеліґенция та держачесь їх проводу міщаньство і селяньство.

У Русинів стало ся инакше. Первістний громадский лад серед руского народу не був в силі витворити в нім кріпкого почутя спільности народної і злучити его у велику цілість народну, значить ся, сьвідомість национальна не могла у него під впливом всхідної культури розвинути ся так кріпко, як у Поляків під впливом західної. До того не могло прийти у него навіть і тогди, коли князі з чужого племени стали заводити в нім лад державний. До витвореня в нім тревалійшого устрою суспільного та відділеня ся яко окремого орґанїзму народного не могло в нім прийти, бо новий лад з княжої доби не мав анї часу, анї догідних обставин вжити ся в народі і перевести в нім тревалий розділ народної роботи. Верховодяча у нас в добі державного устрою кляса людий була все ще чужою для народу, а нарід для неї, а наслідок того був такий, що коли той устрій державний у нас розбив ся, то не лиш дуже скоро погасла у нас ідея державна, але й почало затирати ся і без того слабе почутє национальне. Лиш тим дадуть ся пояснити такі прояви, як той, що верховодяча у нас кляса, яка остала ся ще була з княжої доби, стала досить скоро і легко відпадати від народу, з котрим ще до недавна держала ся. Ми вернули знов до давнїйшого стану, в котрім масу народу творили дві найнизші і найменше сьвідомі своєї спільности народної кляси — міщаньство і селяньство. Сьвітска інтеліґенция під впливом всхідної культури не могла у нас витворити ся, а наконець вплив тої культури зовсім спинив ся, обмежаючись лиш на духовеньство.

Тимчасом через Польщу пробирав ся до нас чим раз більше вплив західної культури і весь той лад суспільний, який она несла з собою, взглядно ті, що её ширили. Тим способом завелась в нашім народі борба двох культур, потягаючи за собою рівночасно і борбу обох сусїдних народів, а позаяк ту борбу вели з одної, з польскої сторони верховодячі висші кляси, з другої же, з рускої, борба та задля браку кріпкої висшої кляси в народі мусїла оперти ся мало що не виключно на низших клясах, то она прибрала ще й характер борби демократиї з аристократиєю. Так отже борба та приняла як найширші розміри, бо рівночасно стала культурною, народною і клясовою. Котра сторона могла вести ту борбу з більшою форсою і успішнійше, не трудно зрозуміти — Русини мусїли заняти в ній відпорне становище.

Але та борба, як учить нас история, не вийшла анї одній, анї другій стороні в користь; нарід польский стратив свою цілість державну, а нарід руский не скріпив в собі почутя национального. Поляки остались лиш в тім користнійшім положеню, що виробивши в собі почутє национальне, задержали й сьвідомість

1)

Лялька.

Новелля. — К. Гермін.

I.

Він звав ся Макс. Був то гарненький, чотиролїтний хлопчина, котрого молоде житє бігло так весело, як весело він бігав по городі своїх родичів. А бігав він з таким завзятєм, що его задертий носик нераз доторкав ся матери-землї; тоді не плакав і не кричав, як се звичайно буває в инших дітий при таких нагодах, тілько гривав ся на ноги, стріпував з пухких рученят та з одежі пісок і відкидаючи буйне чорне волосе зі свого чола, казав: „Ет, що то значить! Жвавий хлопець на то не вважає!“

Отже він був малий герой, але тілько в сім однім напрямі; впрочім більше любив ідиллю; бо замість збиткувати з ровесниками, бавив ся тілько з Льолею, товаришкою своєї сестри.

Она була старша від него о цілий рік, отже мала право опікувати ся ним і при кождій нагоді виховувати. Особливо одну темну пляму відкрила Льоля на своїм приклоннику, що её спиняло відповісти симпатиєю за симпатию: він не мав нїколи хустинки до носа. Але що Льоля була практична панна, то принесла хустину свою для него. Спершу Максьо противив ся ужити хустини, але Льоля дала ему остру науку: „Добрі дїти ходять з чистим носом“.

Що-ж мав Макс робити? Льоля була би може й не бавила ся з ним, коли-б він не показав ся доброю дитиною. Отже зітхнув тихенько і приняв хустину.

З того часу носила Льоля все дві хустини при собі, для себе в правій кишени, а для Макса в лївій кишени від запащини. Максови так подобало ся уживанє хустини, що одного дня мама аж здивувала ся, почувши его просьбу о хустину.

— На що тобі хустини? — спитала мама з більшою наївностию, як би по ній можна було сподївати ся.

— Льоля сказала: Добрі дїти ходять з чистим носом — відповів Максьо гордо і поважно.

Від тепер уже Льоля не потребувала приносити другої хустини.

За те, що Максьо дав ся так побідити, бажав би він був собі одного, а іменно, позбути ся другого товариша забави, свого страшного суперника, величезного коцура, що дуже поважно і помалу волочив ся за Льолею, був ласкав бавити ся з нею, хоч нераз нігтями лишав сліди на её рученятах, мов на шитих рукавичках, коли она деспотично, але з прихильности хотїла відобрати ему свободу.

З несьвідомою дипльоматиєю ворожив Максьо своїй приятельці, що ще колись кіт з'їсть её канарка.

— О нї! — відповіла Льоля твердо. — Подиви ся!

Притім вилїзла чим скорше на крісло і з тяжкою бідою двигнула коцура, що спав сумирно на материній машині до шитя і піднесла его до клїтки, що висїла понад машиною. І дивно, коцур поклав уха на плечі, замкнув очи і скулив ся.

— Ха-ха! Великий коцур боїть ся малої пташини! скрикнув Максьо, так его то здивувало і сьмішно ему стало за кота. — Як же то?

Тепер Льоля показала, як то „киця“ привчила ся дивити ся байдужно на канарка. Злёвила кота, вилїзла з ним на крісло, своє гладеньке дитяче чоло старала ся грізно захмарити, підняла пальчик і стала приказувати: Подиви ся, кицю, на пташка. Як ти ему що зробиш, то шось дістанеш.

— Що дістане? — спитав Максьо цїкаво.

— По носї дістане! — відповіла Льоля, але тепер удала лише, що дає котови по носї, і висунула его за двері, щоби знав, що має памятати.

Максьови не подобало ся, що она так прихильно обходила ся з котом, бо хотїв, щоби Льоля тілько для него була така прихильна. Що він сам так часто бавив ся великою лялькою своєї приятельки, то був лиш доказ, як дуже прихильний був він їй; і коли Льоля повірила ему візок з лялькою, щоби проїхав

ідеї державної, підчас коли у Русинів ідея державна щезла зовсїм, а почуте национальне затерло ся майже зовсїм і ледви ще, що так скажемо, інстинктово в них тлїло.

Такий був фактичний стан річий аж до часу відродження народів в Австриї в 1848 р. В тій порі видвигнула ся знову на верх руска ідея народна, але тепер вже серед зовсїм змінених обставин, а мимо того, вернула давна борба і в давнїм видї між обома народами. Оба похибили тут не зважаючи на фактичний стан річий в теперішних часах і на змінені обставини. Що Поляки тут похибили, дасть ся тим оправдати, що они опирались на тій силї, яку давала їм їх ідея национальна і державна та взагалї сильно розвинене житє народне; а що Русини похибили, може на їх оправдане послужити хиба лиш то, що они в однїй хвили хотїли серед змінених обставин відзискати то, що стратили давнїйшими часами або й вибороти собі то, чого не мали. Розпочалась отже знову борба з одної сторони неґациєю з другої сторони пригадуванєм давної минувшини, але підчас коли в сїй борбі Поляки опирали ся або бодай в кождім случаю могли оперти ся на власній силї, Русини спускали ся майже виключно на щасливий склад обставин політичних та від них виглядали від себе спасення. Коли-ж той склад обставин не являв ся, — а хоч може й був який, то Русини, не маючи відповідних сил до того, не могли его використати, — то Русинів взяла ся знеохота, і борба їх стала знову чисто лиш відпорною. Русини зовсїм вже перестали зважати на фактичний стан річий, не могли того зрозуміти, що треба передовсїм оглядати ся на власні сили і розвивати їх серед користних обставин, але почали оглядати ся на чиюсь поміч з боку. Внаслїдок сего значна часть Русинів знеохочена вже безуспішною борбою, послухала ради тих, що по 1866 р. на шкоду руского народу дораджували оперти ся на помочи чужої державы і они вступили на ту дорогу, на котру звела їх раз несьвідомість самих себе, відтак баламутство дорадників, а наконець і надїя на то, що легким способом і відразу відзискають не лиш сьвідомість национальну, але й ідею державну. Тим станули они не лиш в ще більшій суперечности до Поляків, але й в суперечности до держави австрийскої. Таким способом удало ся тим, що не хотїли допустити до того, щоби нарід руский вповні віджив, розбити его на два табори впрост собі противні і ворожі і так ослабити его сили. Друга часть Русинів осталась вірною свому народови і рішила ся розвивати его на природних основах та на ґрунті австрийскої державы, але мимо того задержала давну тактику в борбі з Поляками, бо занадто зжила ся з нею, а нечислячись знову так само, як і давнїйше, з фактичним станом річий, не виділа навіть иншого способу служеня свому народови, як лиш саму борбу без вгляду на то, чи она принесе який хосен, чи ні.

Такий був фактичний стан наших відносин до Поляків аж до найновійших часів, такий лишив ся по части аж до нинї.

Перегляд політичний.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дебата над законом о піяньстві. При §. 8 поставив пос. Шукле внесенє, щоби закон сей відослано назад до комісиї, що й ухвалено. Відтак реферував пос. Штайнвендер о запомогах з причини нужди. Принято внесенє референта, щоби пожичка уділена місту Стриєви з причини пожару була сплачена аж в 20 лїтах. Пос. Вашатий домагав ся при сїй нагоді примусового обезпеченя від огню.

Правительство предложило провізорию буджетову до кінця марта 1895 р. — Комісия войскова ухвалила закон о реорґанізациї жандармериї з деякими змінами.

З Білграду доносять, що президент кабінету, Христич, завізвав предсїдателя лїберального клюбу, Авакумовича, щоби клюб его зірвав всякі зносини з Рістічем, котрий єсть ворогом короля, бо в противнім случаю правительство уважало би за свій обовязок ужити всяких способів, щоби обезсилити Рістіча. Здає ся що в звязи з Рістічем соїть також і спенсионоване пос. Василевича в Петербурзї; на місце Василевича має прийти посол з Відня Симич, а до Відня прийде з Парижа Ґавнин.

Новинки.

Львів дня 4 грудня.

— **Именованя.** При краєвій Дирекциї скарбу именований інспектором податковим в IX. кл. ранґи Володимир Шанковский, а концепістами скарбовими в X. кл. ранґи Тадей Запала і Володимир Лучаковский. Управителями маґазинів продажи тютюну в IX. кл. ранґи: Лавро Олекси, Юлїян Козакевич, Юлїян Ціпсер, Едвард Янишевский і Альойзий Кун. Такиж управителями X. кл. ранґи: Франц Висновский, Володислав Бурнатович, Осип Захарясевич, Мечислав Гльодт і Володислав Оссовский. Контрольорами тихже маґазинів в X. кл. ранґи: Семен Заяць, Жиґмонт Войцїховский, Франц Павлишкевич, Антін Борецкий, Осип Штопль і Леопольд С. Копіц. Контролюючи асистентами: Жиґмонт Вільдер, Іван Войтович, Франц Радомский, Корнило Гриневецкий і Андрій Зевко. Асистентом при маґазинах продажи тютюну в XI. клясї ранґи Генрик Сїпкевич. — Авскультантами судовими именовані Ґустав Діль, Антін Венґжин, Володимир Новосядловский Франц Борт, Адам Міцкевич і Микола Горницкий.

— **Почестне горожаньство** надала рада міста Ярослава князеви Адамови Сапізї.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Яворові з ґрупи більших посїлостий відбуде ся дня 10 сїчня 1895 р., а в Городку з ґрупи громад сельских також 10 сїчня.

— **Загальні збори** Рускої Бесїди в Тернополи відбудуть ся дня 8 грудня с. р. о год. 3 по полудни. Рано о 9-ій буде богослуженє за бл. п. Омеляна Огоновского.

— **Вечерок Сокола**, урядженний дня 2 с. м. в сали Народного Дому на взір так званих Promenade-Concert-ів, удав ся дуже добре. Гостий зібрало ся значне число, а музика 80-ого полку прекрасно відограла кількананцять творів музичних. Кромі того сьпівав хор мужеский під проводом Остапа Нижанковского, а декламувала з дуже добрим успіхом панна Присташевска і п. Б. Лепкий. В буфетї було велике „оживленє“, дуже пожадане для скарбника Сокола... Взагалї

собі з нею по городї, то він був дуже рад з такого довіря до него. В нагороду за се довіре годив ся все дуже радо, коли Льоля именувала его доставцем до своєї кухнї, і приносив їй корч стокороти, котрої білі листочки в своїй дитячій фантазиї вважав молоком і мукою, а жовте насїнє яйцями, маслом і смальцем. За его ревну службу нагороджувала его тодї Льоля так, що давала єму кілька посудин зі своєї кухнї, а він з того і з піску ставляв ріжні пластичні річи.

Підчас косовиці велика радість папувала у дїтий. Тодї робили з сїна будинки, ходили до себе в гості, наймали або продавали таку палату з сїна — до того потрібні сотки і тисячки росли на корчах — і були щасливі, доки батько Макся не загремів та не прогнав дїтвори, що видоптувала єму траву. Але дїти мало тим журили ся і на другий день знов ставили палати з сїна.

Дуже прикро було Максови, коли Льолю записали до школи. Він жадав зовсїм поважно, що хоче йти з нею, і єму довго не могло поміститись ся в голові, що єму не вільно ходити до дївочої школи. Коли все з Льолею разом бавив ся, то чому не міг би разом з нею вчити ся? Вкінци згодив ся зі своєю долею і просив, щоби его бодай навчили пізнавати годину, бо не хотїв анї одної мінути стратити, коли Льоля верне зі школи.

Коли обоє сиділи разом, она казала єму, що нового навчила ся в школї: числити множити, букви в біблиї і кілька француских слів. На ті слова була Льоля незвичайно горда, тому й рішила небавом назвати ляльку mademoiselle Ninon, а великого коцура monsieur Mably. Такі імена читала она часто в книжцї і довідувала ся таких цікавих річий, як то, що: Mlle Ninon est arrivée; M. Mably est parti. Максьо, розуміє ся, згодив ся і хотїв довідати ся, як по француски каже ся: „Льоля, я тебе люблю!“ Але она ще не знала так богато мови найчемнїйшого народу.

Одного дня M. Mably старав ся мявканем звернути увагу на своє напухле лице; мабуть підчас якоїсь серенади „вітер его підвіяв“. Льоля зараз приняла ся бути милосерною сестрою, перевязала лице пана Маблї, поклала его в лїжко своєї великої ляльки, накрила колдрою і периною і прикликала Макса, що мав бути лїкарем. Макс для прихильности Льолї переміг свою відразу до M. Mably, поважно взяв его за пульс і за проводом Льолї намазав на куснику паперу якісь гієроґліфи, що мало означати рецепту.

Та весела забава дитяча закінчила ся небавом сумною пригодою. Макс захорував на ту небезпечну недугу дитячу, котра вимагає відокремленя дитини від ровесників. Така конечна самота гризла дуже недужого хлопця і він зробив дивний страйк, впер ся, що не буде зажививати лїкарства, і так боронив ся, що розсипав его. Родичі не знали, що з розпуки робити, думали, що вже хлопець пропаде, бо коли-б Льоля могла бути при хорім, то ще була-б надія, але мати Льолї заказала їй бувати у Макса.

Почувши, що Максьо збирає ся вмирати, бо не хоче приняти нїякого лїкарства, вихопила ся Льоля одного дня тихцем з дому і пішла до Макса, бо не знала, яке їй нещасте грозить. Хорий Макс і его родичі приняли єї з великою радостию. Максьо дав ся радо Льолї намовити, випити лїкарство, котре було єму таке немиле. Відтак мусїла єму розповісти казочку про панну царівну і про сїм молодих серн — і по тім всїм заснув спокійно, спав довго-довго і прийшов до здоровля.

Льоля дивним дивом не набрала ся від Макса недуги, а Максьо став від того часу далеко більшим прихильником єї, як був доси.

Що то за радість була, коли Максьо міг вийти з дому! Мов би хотїли надолужити час, що їм недуга забрала, так дїти брикали по городї та бавили ся то в павільонї, то в альтанї то вкінци в оранжериї, де собі на лавочках урядили трон. Рішили, що той засяде на тронї, хто скорше добігне, але Максьо мусїв тягнути візок, в котрім пишала ся панна Ninon і тому спізнив ся. Ледви доїхав до оранжериї, аж ту щось перевернуло ся і вдарило об камінь.

Налякана зіскочила Льоля зі здобутого трону, бо думала, що Максьо потовк ся. Тимчасом він підняв ся, але за те — mlle Ninon розбила собі зовсїм свою порцелянову голову.

Максьо тягнув по сходах візок до оранжериї, притім лялька перехилила ся. Він хотїв єї виняти, щоби до ладу довести єї гарну рожеву сукню; малі пальцї, котрими хотїв обняти ляльку за шию, показали ся за короткі, лялька висунула ся з руки і впала на камінь.

Побачивши таке нещасте, Льоля станула, як вкопана. Але Максьо кинув ся до неї з плачем, обняв єї та все казав: — Льолю, добра Льолю, не гнївай ся! Я то зробив ненарочно, певно нї! Не гнївай ся, люба Льолю.

Тепер і сама Льоля заридала, хоч не знала певно — длячого, чи то зі смутку, що лялька розбила собі голову, чи так зворушив єї жаль Макса. Але потїшила Макса і сказала, що простить єму.

Відтак позбирав Максьо кусні голови ляльки, приніс їх своїй мамі яко corpus delicti і зажадав, щоби відкупила ляльку. Мама прирекла. Макс ждав кілька днів, а мама все ще не купила нової голови для ляльки; отже пригадав їй обіцянку, а она сказала, що „незадовго“ купить. Минув ще якийсь час і знову не додержала мама обіцянки; Макс завсїгди питав ся при снїданю: „А купиш нинї ляльку?“ Ті безнастанні пригадки надоїли мамі, що була богатою панею, і она, без сорома нїякого, рішила злїпити голову ляльки.

забава така подобала ся гостям і показала ся добрим способом на — збільшуване фондів для цілий народних.

— **Засуд.** В справі убийства господаря Гнапа в по-іті равскім, о чім ми писали в числі 258-ім, видав краєвий Суд такий засуд: жінку Гнапа Параску і жидів Пінкаса Мана та Ессіґа, що помагали убити Гнапа, засудив на шибеницю і то так, що перше повісять Мана, потім Параску, а вкінци Ессіґа. Маркуса Топфа засудили на 15 місяців тяжкої вязниці з постом що місяця за участь в убийстві. В імени Параски зголосив єї адвокат жалобу неважности.

— **З нужди** позбавив себе вчера житя львівский властитель бюра інформацийного при улици Чарнецкого, Фердинанд Лянґфорд, котрий перед тим застрілив жінку. Обоє були вже старенькі, жінка мала 70 літ. Мали писаря Івана Бембена. Вчера сей писар прийшов до роботи, та двері застав замкнені. Коли їх в полудне отворив силою, побачив за ліжком неживу Лангфордову і постріленого єї чоловіка. Калужа крови була довкола них. Лянґфорд сконав вечером. Мешкане нещасних було майже зовсім пусте, лише в нижи стояло кілька старих меблів. При ревізиї найшли у Лянґфорда кілька набоїв револьверових і револьвер під трупом жінки. Лянґфордову хотіли люди, що знали єї нижду, взяти до себе, але она вперла ся, хотіла з мужем дожити кінця.

— **Пригода Барана.** Федь Мельник в Сольци самбірского повіта давав у себе дня 20 вересня с. р. „вечерок". Була горівка, хліб, музика і гостий гук. Знакомі мельника вертали з праздника зі Стебника до дому і побачивши забаву у Мельника, вступили самі до хати. Між иншими зайшов до Мельника вже підпитий троха парібок Василь Баран з приятелем Ількoм Чуфрида, а коло півночи прийшов ще й Юрко Лісовский, парібок, що мав 30 літ. Баранови захотіло ся танцювати, а що дівчата були єму чогось не до вподоби, попросив Лісовского в танець. Лісовский, замість потанцювати, трутив Барана так сильно в груди, що той аж упав на землю. Баран мав ще одного приятеля, Федя Когута. Когут закукурічив ся і за зневагу Барана посмарував Лісовского два рази по лици. За прикладом Когута хотіли піти ще инші. Змірқувавши се, Лісовский заліз чимскорше — під ліжко, звідки его нїхто не міг видобути. Пізно попів ночи Василь Баран вийшов від Мельників, а за ним небавом вимкнув ся і Лісовский. Що стало ся в часї від другої години по півночи до четвертої досьвіта, нїхто не знає. О четвертій вертав молодший брат Василя Микола до дому. Иде він, аж перед своєю хатою находить брата Василя, смертельно пораненого. Питає ся, що єму стало ся, але Василь уже не може анї слова з себе видобути. Микола заніс брата до хати, поклав на постелю і Василь рано помер, не сказавши, хто его побив. Лїкарі сказали, що Василя мусїв конечно хтось поранити, бо сам собі того не міг би зробити. Хтож бо его міг убити? Підозріне впало на Юрка Лісовского. Нїхто, лиши він, казали люди, не посварив ся з Василем о дївчину, і вже на забаві у Мельника мав ніж на Василя, лише Мария Мельник вирвала єму сей ніж з руки. Кромі того сеї ночи Лісовский не спав у своїй хатї, тілько аж над раном прийшов на нічліг до Базя Климка, що мав хату недалеко Василя Барана. Юрка Лісовского увязнили і дня 23 надолиста судили в Самборі. Суд не міг доказати Лісовскому, що убив Василя Барана, і випустив его з арешту. Отже не знати, хто зглядив Василя зі сьвіта, бо люди не найшли убійника. Приповідають нераз, як то поміж самими порядними людьми сокира пропала; так і ту виходить, що поміж порядними людьми молодий парібок згинув несвоєю смертию.

— **В Раві руский** отворила панї Ал. Величковска торговлю корінних і мішаних товарів. Властителька була перше начальницею складу Народної Торговлї в Бродах.

— **Правдива смерть на сценї.** Сумна пригода трафила ся в Перемишли дня 1 с. м. Тамошне товариство Сокіл в сали Gwiazda давало аматорский вечерок. На закінчене грали з „Кордияна" Словацкого сцену в підземелю костела сьв. Яна. Ролю вартового грав п. С., а ролю шпіона грав Тадей Чиньский, свояк знаного Чиньского в Ярослава, чоловік молодий, мав 31 літ, був жонатий і батьком одної дитини. Пан С. мав в руках острий штилет, коли Чиньский станув за кулїсами на крісло, з котрого мав по східцях зійти на сцену. Нараз крісло під Чиньским захиталo ся і він скоро подав ся наперід. В тій хвили вартовий С. мав нїби то пробити штилетом шпіона-актора. Він то зробив, але так нещасливо, що справдї запхав цїлий штилет Чиньскому в серце, так що той згинув до кількох хвиль. Лїкар сконстатував лише смерть. Публика не завітила сперту, що стало ся, тим більше, що актори грали дальше. І сама жінка Чиньского дивила ся на смерть мужа, та не знала, що то правдива смерть. Осторожно сказали їй ту сумну вістку і аж тодї дізнала ся, що стала вдовою.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 4 грудня. Вчера відбули ся збори робітників і велика демонстрация в справі загального права виборів. Демонстрация відбула ся спокійно.

Льондон 4 грудня. З Чефу наспіла вість, що власти хінські просили консуля анґлійского, щоби Анґлія прислала свою маринарку для оборони міста від ватаг розбитої хінської армії.

Рух поїздів зелізничних

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·40	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	–	—
Підвол. Підзам.	6·58	3·32	10·40	11·3[illegible]	–	—
Черновець	6 51		10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—		10·26	7·21	3 41	7·4[illegible]
Белзця	—		9·56	7·21	–	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	–
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·[illegible]	9·21	5·55	–	—
Черновець	10 16	–	7·11	8.13	1·03	2·3[illegible]
Стрия	—		9·23	9·10	12·46	—
Белзця	—		8·24	5·21	–	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелізничого): коли на зелізници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

З редакцию відповідає **Адам Креховецкий**

Тож то тоді почула она від Макса! Він цїлу голову розбив! Злїпленої голови у ляльки не хотів бачити, она мусить дістати цїлу голову. Від тепер Макс не попускав так, що вкінци мама его вбрала ся і пішла з ним до торговлї порцеляни. Ту поміж ріжнородними головами критичним поглядом шукав Максьо відповідної голови, бо хотів для Льолї вибрати найкрасшу. Вкінци рішив ся на одну і добрим вибором дав доказ, що колись буде розуміти ся на красї дївочій. Голова була прекрасно кругленька, носик мала простий, тоненький, уста такі як би зроблені на подобу лука Амора, борідку заокруглену гарненько, на личку рожевий румянець, брови як шнурочок, а очи такі, як миґдалки, але синї. Ті очи дивили ся чогось в гору, через що личко виглядало принадно задумано — і сим ріжнила ся та лялька від всїх инших, в котрих круглї, бездумні, вибалушені очи дивили ся незнати куди. Чорне волосе, хоч було також з порцеляни, фільовало з легка, а було зачесане після найновійшої моди.

Макс поніс зараз голову до Льолї, котрої мама пришила єї до шкіряного толуба. Радість дївчини була несказана, з чого і єї малий приятель був вдоволений. З лялькою стали обходити ся так осторожно, як се мало коли в дїтий буває. Льоля вміла вже й деякі роботи жіночі, отже виплела пончохи і чобітки для ляльки, поробила чипчики, ковнїрцї і станики, а навіть підвязки, так, що помалу вивінувала ляльку зовсїм. Лялька була для Льолї мірою жіночої краси; коли яку панью вважала дуже гарною, то порівнувала єї зі своєю лялькою і все їй здавало ся, що лялька гарнїйша. Максьо чув ся дуже вдоволеним, коли она такe говорила.

Єго мама була горда на той змисл сина, який показав при виборі голови для ляльки, і она оповідала се знакомим з очивидимим вдоволенем. Рівночасно чула она, після чисто жіночої льоґіки, глубокий, нездержимий гнїв против Льолї, що так морально перемогла єї, і она дошкулювала їй і єї матери так, що мусїли випровадити ся на иншу далеку улицю міста.

Розлука вразила дїти незвичайно тяжко і они рішили на памятку портретувати ся на табличцї Льолї. Але непередвиджені перешкоди не дали їм виконати сей плян. За те удало ся їм відрисувати свої руки на аркуши паперу. Льоля викроїла осторожно ті рисовані руки з паперу і попідписувала; відтак поміняли ся ними і з плачем попращали ся.

Пізнїйше стрічали ся часом на дорові до школи; Макс питав ся тодї про ляльку і monsieur Mably, а Льоля докладно розповідала все, що лялька ще цїла, а monsieur Mably постарів ся і переставив ся до своїх батьків.

Але й дїти були щораз старші і більші; а коли одного дня Максови, уже ґімназияльному студентови, стали доїдати за панну, з котрою сходить ся на улици, він при найблизшій стрічи удав, що не знає Льолї. В нїй збудила ся гордість підростаючої панночки, побігла до дому і зараз хотїла викинути ляльку; але гарне личко ляльки так єї очарувало, що помилувала єї — хоч би для тих милих споминів з часів дитячих. Тай що була лялька тому винна, що з доброго Макса зробив ся такий дурний хлопець! Она зложила єї в скриночку і поставила в таке місце, де не могла впасти в очи

Коли тепер Льоля замічала часом свого колишнього товариша, то нарочно оглядала дуже пильно яку виставу за вікном.

І так з часом одно про другого зовсїм забуло.

(Дальше буде).

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймае

абонамент на всі дневники по цінах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймае

ОГОЛОШЕНЯ

до всіх дневників

по цінах оригінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-y"

може лише се бюро анонси приймати.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купуе і спродае

всякі ефекти і монети

по курсі деннім найдокладнійшім, не числячи жадної провізиї

Яко добру і певну льокацію поручае:

$4\frac{1}{2}\%$ листи гіпотечні
5% листи гіпотечні преміовані
5% листи гіпотечні без премиї
$4\frac{1}{2}\%$ листи Тов. кредитового земс.
$4\frac{1}{2}\%$ листи Банку краевого
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку краеву галицку
4% пожичку пропінаційну галицку
5% „ „ буковиньску
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку угорскої желізної дороги державної
$4\frac{1}{2}\%$ пожичку пропінаційну угорску

4% угорскі Облигациї индемнізаційні,

котрі то папери контора виміни Банку гіпотечного всегда купуе і продае **по цінах найкористнійших.**

Увага: Контора виміни Банку гіпотечного приймае від Вп. купуючих всякі вильосовані, а вже платні місцеві папери цінні, як також купони за готівку, без всілякої провізиї, а противно замісцев лишень за відтрученем коштів.

До ефектів, у котрих вичерпали ся купони, доставляе нових аркушів купонових, за зворотом коштів, котрі сам поносить. 40

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручае

найновійше патентоване начине кухонне з вні ґальванічно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалією.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях заліза.

С. Кельсен у Відни

поручае

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджени купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жадане висилае ся катальоґи.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.